

A/PNL/407/16.6.2026

Nr.5558A/16.06.2026

ÎNTREBARE PARLAMENTARĂ

Către: Doamnei Oana-Silvia Țoiu, Ministrul Afacerilor Externe

De la: Sebastian-Ioan Burduja, Deputat PNL, Circumscripția Electorală Nr. 42 București

Obiectul întrebării: Poziția diplomatică a României în negocierile europene privind schema de comercializare a certificatelor de emisii și mecanismul de ajustare la frontieră în funcție de carbon, în apărarea competitivității industriei naționale

Stimată damnă ministru,

Schema europeană de comercializare a certificatelor de emisii, instituită prin Directiva 2003/87/CE, a devenit, dintr-un instrument de mediu, o povară directă asupra industriei grele europene și un factor de scumpire a energiei. Uniunea Europeană își impune cele mai stricte costuri de carbon din lume, în timp ce contribuția ei la emisiile globale este în scădere, iar marii concurenți, din Asia și de pe alte continente, nu suportă o sarcină comparabilă. Rezultatul previzibil este relocarea producției, fenomenul cunoscut drept carbon leakage, prin care Europa nu reduce emisiile globale, ci doar le exportă, împreună cu fabricile și cu locurile de muncă. Pentru o țară ca România, cu o industrie de oțel, ciment, îngrășăminte și aluminiu sensibilă la costul energiei, aceasta nu este o chestiune abstractă de politică de mediu, ci o problemă de securitate economică și, implicit, de politică externă.

Mecanismul de ajustare la frontieră în funcție de carbon, instituit prin Regulamentul (UE) 2023/956, intră din 2026 în faza sa definitivă, cu obligația importatorilor de a achiziționa certificate pentru bunuri precum cimentul, oțelul, aluminiul și îngrășămintele. Acest mecanism, gândit pentru a egaliza condițiile, creează însă o nouă falie diplomatică. El generează tensiuni comerciale cu parteneri majori, riscul unor contestații la Organizația Mondială a Comerțului și al unor măsuri de retorsiune, și lovește direct exporturile statelor candidate și vecine pe care România le sprijină pe drumul european. La toate acestea se adaugă extinderea anunțată a schemei către clădiri și transportul rutier, prin noua schemă ETS 2 din 2027, care va transla costul de carbon direct în factura cetățeanului.

Apărarea industriei și a consumatorului român în acest dosar se joacă, în primul rând, la masa de negocieri de la Bruxelles, acolo unde Ministerul Afacerilor Externe coordonează poziția națională și acționează prin Reprezentanța Permanentă pe lângă Uniunea Europeană.

Poziția pe care o susțin este fermă: eliminarea sarcinii certificatelor de emisii pentru industria expusă concurenței externe, iar până la o reformă de fond, suspendarea acesteia, fiindcă o povară unilaterală care exportă bunăstarea europeană nu servește nici climei, nici cetățenilor.

Având în vedere aceste considerente, în temeiul art. 112 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și al art. 194-201 din Regulamentul Camerei Deputaților, cu modificările și completările ulterioare, vă adresez, în scris, următoarele întrebări:

1. Ce mandat de negociere și ce poziție națională susține România, prin Reprezentanța Permanentă pe lângă Uniunea Europeană, privind reforma și eliminarea sarcinii certificatelor de emisii pentru sectoarele industriale expuse, și prin ce mecanism interministerial este coordonată această poziție?
2. A inițiat sau a aderat Ministerul Afacerilor Externe la o coaliție de state membre cu interese industriale convergente, capabilă să construiască o minoritate de blocaj sau să forțeze o renegociere a cadrului privind certificatele de emisii, și care state au răspuns favorabil acestui demers?
3. Ce evaluare diplomatică a realizat ministerul privind riscul ca mecanismul de ajustare la frontieră să fie contestat la Organizația Mondială a Comerțului și să atragă măsuri de retorsiune comercială din partea unor parteneri precum Statele Unite, China, India sau Turcia, și cum ar afecta o astfel de escaladare interesele de export ale României?
4. Cum gestionează Ministerul Afacerilor Externe contradicția dintre sprijinul ferm al României pentru extinderea Uniunii Europene și efectul mecanismului de ajustare la frontieră asupra exporturilor statelor candidate și vecine, în special Balcanii de Vest, Republica Moldova, Ucraina și Turcia, ale căror produse vor fi taxate la intrarea pe piața europeană?
5. Susține România, în mod explicit, în negocierile europene, eliminarea costului de carbon pentru industrie, și ce argumentar juridic și economic prezintă Reprezentanța Permanentă în acest sens, inclusiv prin raportare la concluziile raportului Draghi privind competitivitatea europeană?
6. Ce poziție adoptă România față de intrarea în vigoare, din 2027, a schemei ETS 2 pentru clădiri și transport rutier, și ce demersuri diplomatice întreprinde pentru amânarea sau eliminarea acesteia, având în vedere impactul direct și regresiv asupra gospodăriilor?
7. Cum asigură Ministerul Afacerilor Externe coerența poziției naționale exprimate în Consiliul Mediu, în Consiliul Competitivitate și în Consiliul Afaceri Generale, astfel încât apărarea industriei să nu fie subminată de mesaje necoordonate ale diferitelor delegații?
8. Solicită România, ca o condiție de principiu, ca orice înăsprire viitoare a țințelor climatice europene să fie condiționată de încheierea unor acorduri internaționale care să impună costuri de carbon comparabile principalilor concurenți globali, pentru ca povara să nu rămână unilaterală asupra producătorilor europeni?

-
9. Ce instrumente de diplomatie economică, prin rețeaua de misiuni diplomatice și prin acordurile comerciale ale Uniunii, folosește ministerul pentru a proteja exportatorii industriali români prinși între costul intern de carbon și barierele de la frontierele terțe?

Cu deosebit respect,

Sebastian-Ioan BURDUJA

Deputat PNL